

Naše hlavní téma je instituce pro současné umění

Artalk.cz, 2.5.2018

11. dubna byla slavnostně otevřena galerie PLATO Ostrava v bývalém hobbymarketu Bauhaus, kam se instituce přestěhovala ze svého dočasného působiště v Kanceláři pro umění. Město Ostrava odkoupilo budovy Bauhausu a vedlejší historickou stavbu jatek, kam se má po rekonstrukci – nově jako příspěvková organizace města – galerie přesunout. O prozatímním stavu jsme mluvili s ředitelem galerie Markem Pokorným a kurátorkami a umělkyněmi Danielou a Lindou Dostálovými, které se na jejím programu podílejí. Kromě současného programu a strategie tzv. Dočasných struktur, na něž je možné aktuálně v Bauhausu natrefit, se řeč stočila také k historii galerie PLATO a k obecnějšímu fungování uměleckých institucí.

Sekce Dekor, výstava laureátů Ceny Jindřicha Chalupického ze sbírky Magnus Art

V čem navázala současná podoba galerie PLATO Ostrava na loňský projekt Kanceláře pro umění a na galerii PLATO, která sídlila v Dolních Vítkovicích? Co se díky proměně od nezávislé galerie k příspěvkové organizaci města změnilo a jakým způsobem to ovlivnilo program či vnitřní fungování instituce?

Marek Pokorný (MP): Vývoj celé instituce jako celku se řídí situační logikou. Stav umělecké scény a institucionálního zázemí pro současné umění v Ostravě je dán jednak velikostí města, jednak jeho industriální minulostí, s níž se v posledním čtvrtstoletí po kolapsu těžby uhlí a řady velkých firem musí ekonomicky, sociálně a mentálně vyrovnávat. Velikostí je Ostrava srovnatelná s Brnem nebo Katovicemi. Ale způsob života, očekávání a kulturní návyky jsou zřetelně diverzifikované a polarizované. Součástí ostravské univerzity je fakulta umění, působí tady celá řada výrazných osobností 80. a 90. let, historie zasahuje až do 60. let k Eduardu Ovčáčkovi nebo Mezinárodnímu sympoziu prostorových forem. Po roce 1989, kdy se situace radikálně změnila, přišli představitelé umělecké scény s požadavkem, že by ve městě vybaveném bohatou uměleckou tradicí měla vzniknout instituce pro současné umění. Město naší velikosti má totiž obvykle městské muzeum, muzeum umění se sbírkou, která dokumentuje jeho umělecko-historický vývoj, a nějaký typ instituce, která se soustavně zabývá prezentací nebo zprostředkováním současného umění. Lidé kolem Jiřího Surůvky i zástupci mladší generace kritizovali jednak Dům umění, který fungoval od 90. let zhruba do roku 2005 velmi konzervativně, jednak si uvědomovali nezbytnost doplnit infrastrukturu právě o instituci pro současného umění. Politická reprezentace ovšem dlouhodobě nechápala, že v rámci transformace města od těžkého průmyslu k nějaké nové identitě i jako jeden z prvků podporujících zastavení odlivu mladých lidí z města, mají investice do kulturní infrastruktury zásadní význam. Jistá šance tu byla v souvislosti s kandidaturou na titul město kultury, ale když jej získala Plzeň, znovu myšlenka usnula. Až podnikatel Jan Světlík vyvinul tlak na město, aby vypsalo grant, který by saturel provoz instituce umístěné do Dolní oblasti Vítkovice do plynojemů zrekonstruovaných z evropských fondů. Strhla se kolem toho velká polemika, jak takovou instituci provozovat a proč právě tam, jakou formu by měla mít a co se s ní dá dělat. V téhle chvíli se díky ostrým protestům proti nekoncepčnímu a problematickému kroku teprve otevřel prostor pro hlas mimo vnitřní

scénu, pro pohled zvenčí, který by situaci vyhodnotil z širšího hlediska. Byl jsem osloven a kývl jsem na to, protože mi bylo jasné, že projekt městské galerie, jak se grant nazýval, má sice problematický vývoj, ale poskytuje šanci rozpracovat dlouhodobý záměr a snad ho i uskutečnit.

Jak se z této situace vyvinula galerie PLATO?

MP: Začínali jsme vlastně jako účelová instituce nebo účelový grant, který měl zajistit programovou náplň pro umění v určitém místě v rámci udržitelnosti proinvestovaných evropských peněz. Tím se ale otevřela možnost i pro úvahy, jak se současným uměním na institucionální bázi v kontextu Ostravy pracovat dlouhodobě. Tři roky jsme fungovali na základě předem definované situace, která vznikla bez ohledu na opravdové potřeby scény a současného umění. Po tuto dobu jsme působili a žili z grantových peněz, které poskytovalo město.

Když jsem nastupoval, dal jsem si dva základní úkoly – prvním úkolem bylo prokázat, že taková instituce má v Ostravě smysl, program tedy musel mít nějakou kvalitu, aby si jej všimli místní a aby zároveň získal pozornost v českém kontextu. Druhým úkolem bylo přesvědčit město, které bylo hlavním donorem, že z grantového projektu by měla vyrůst samostatná organizace, kterou bude město dlouhodobě financovat. Jakmile zastupitelstvo odsouhlasilo záměr vzniku příspěvkové organizace města, která zajišťuje základní dlouhodobé financování, začali jsme se samozřejmě bavit o tom, jak a kde bychom měli fungovat. Padlo rozhodnutí, že město vykoupí areál, který patřil firmě Bauhaus, jehož součástí je jak bývalý hobbymarket, tak historická jatka, přičemž oba objekty jsou v problematickém stavu. S vizí finálního umístění instituce v jatkách, na jejichž rekonstrukci pracujeme, se mi podařilo dohodnout s městem na tom, že budeme dočasně sídlit v bývalém hobbymarketu. Kancelář pro umění, která tvořila určitý přechod z víceméně standardních prostor v bývalém plynojemu, měla za úkol dovést obrát instituce k současnému umění a současné kurátorské praxi, ukázat jejich radikálnější polohu, a vytvořit tak předpolí pro způsob, jakým budeme fungovat v hobbymarketu.

Knihovna a čítárna PLATO, název výstavy Vzájemná šetření, kurátorem je Marek Pokorný a vystavujícím umělcem Jan Šerých

Jak vypadá tým galerie?

MP: Vedle mne působí v PLATO na plný úvazek Jakub Adamec, který je nejen kurátorem, ale také dramaturgem programu pro veřejnost. Místo toho, abych zřídil uměleckou radu, která má většinou formální funkci, vybral jsem si tým tzv. asociovaných kurátorů, kteří mají s námi uzavřené smlouvy o provedení práce, takže s námi sdílí část odpovědnosti za celkový program a obraz instituce, a zároveň autorsky uskutečňují své projekty. Oslovil jsem Lindu a Danielu Dostálkovy a Michala Novotného, s nimiž jsme začali promýšlet, jak se v nové situaci budeme chovat.

Co se týče právních a vnitřních organizačních struktur, znamená pro vás změna statusu například přísnější mantinely? Musíte se chovat jinak, když jste příspěvková organizace?

MP: Nemyslím. Každá situace má svá pravidla, která je třeba respektovat. Jde spíše o to, kam až lze v jejich rámci zajít, když to projekty a výstavy vyžadují. V téhle souvislosti

obvykle mluvím o institucionální imaginaci, protože na prvním místě je obsah, k jehož uskutečnění musíme najít vhodné nástroje v rámci daných pravidel. Nejdůležitější je ale samozřejmě to, jak se jako instituce chováme vůči našim partnerům, od umělců až po zástupce zřizovatele. Máme velkou výhodu v tom, že jsme pořád ještě v provizoriu, od kterého ani vedení města zatím neočekává takový typ výstav a programu, který si v našem prostředí obvykle lidé asociují s uměleckou institucí. Limity existují, ale pokud se podívám na to, jak funguje příspěvková organizace v ČR a jak jsou zřizovány a čemu jsou podřízeny podobné instituce třeba ve Francii, tak naše organizační pružnost je nekonečně větší. Samozřejmě pokud není organizace drasticky podfinancována. U jiných typů organizací, o kterých se v Česku sní, jsou zase limity pro práci dané různými typy rad, ať už jsou jejich členy lidé, kteří mají svůj silný umělecký názor, nebo jsou z privátního sektoru. Sběratelé nebo administrátoři instituci nutí do určitého typu aktivit a vyjednávání s nimi není jednoduché. Nemyslím, že limitem toho, jak můžeme fungovat, je zřizovací forma, limitem je schopnost lidí v rámci dané formy dělat maximum možného. Zahluje nás samozřejmě přebujelá administrativa, ale grant od města, který je sice v některých věcech volnější, zase neumožňuje dlouhodobou strategii.

Michal Novotný v rámci přednášky k výstavě Přípravný portrét Mladé dívky mluvil o tom, že trend poslední doby v galerijních prostorech je určitá site-specifičnost, spíše než vyčištěný prostor bílých kostek. Jakým způsobem se do plánování přestavby prostoru i plánování programu propisuje místní specifičnost?

Linda Dostálková (LD): Místní specifičnost se v PLATO propisuje výrazně. Přípravný portrét Mladé dívky byla iniciační výstava, první v rámci Kanceláře pro umění. Náš původní předpoklad spolupráce s institucí byl ovlivněn našimi předchozími zkušenostmi i aktivitami, které měly do velké míry – když se na to dívám zpětně – spíše akademický charakter. Vždycky jsme uvažovaly transdisciplinárně, a tak vznikl i náš dlouhodobý projekt nazvaný Institucionální homeopatie, který se zabývá tím, jak instituce fungují a jaký to má vliv na vytváření a následnou prezentaci uměleckého díla. V té době nás Marek přizval ke spolupráci, bylo to tuším v roce 2015. Tehdy jsme přemýšlely o definování „manuálu“ fungování hobbymarketu Bauhaus, ale díky naší zkušenosti při výstavě Přípravný portrét jsme si uvědomily, že je třeba přizpůsobit zásadní koncepci nejen místu, ale také týmu a mnoha dalším proměnlivým faktorům, které můžete jen těžko dedukovat zpovzdálí. Obecně je potřeba říct, že na celém vývoji, který Marek popisoval, se nám nakonec líbí určitá nepředvídatelnost situací spojených s provozem, ačkoliv se zdá, že za Kanceláří, Bauhausem a jatkami jsou předem dané konotace. Jedná se o velmi živelnou věc, tím však nechci říci, že na strategizování zde není prostor.

MP: Dlouhodobý projekt fungování instituce můžete uskutečnit prostřednictvím série rozhodnutí, nejen na základě jasně definovaného cíle s rozpracovanými fázemi a kroky. Pokud ovšem máte určitou představu o tom, jaká jsou manažerská rizika a v čem se lze opřít o současnou uměleckou či kurátorskou praxi, která souvisí právě s reflexí institucionálního kontextu. Strategická rozhodnutí dělám já, je to moje zodpovědnost a riziko. Ale právě kvůli tomu, abych mohl rozhodnout v situaci, kdy se mění prostorové zázemí, které výrazně determinuje obsah a formy projektů, jsem potřeboval další hlasy, které mi umožní v konkrétní situaci rozhodnout dobře. Usilujeme o vybudování instituce pro současné umění a zároveň si uvědomujeme, že současné umění má tisíc a jednu podobu a stejný počet možností, jak jejich prostřednictvím instituci definovat. Moje

hlavní téma je budování instituce, která nevzniká podle nějakého vzoru, ale na základě strategických rozhodnutí v konkrétních situacích, ať už prostorových, personálních nebo obsahových. V Ostravě se objevila unikátní šance pracovat s alternativami vůči standardnímu modelu, kdy uvažujete o obsahu odděleně od toho, jakými cestami k němu dospějete. Jediné, na co musíme pamatovat, je, že dojezd těchto strategických rozhodnutí je v řádu 10 až 20 let. Když máte dlouhodobou, fixní, standardizovanou situaci, tak můžete alternativní přístup jenom simulovat, zatímco my ho zatím zažíváme v přímém přenosu. Jednotlivé projekty a výstavy jsou postaveny právě na tomhle základním východisku. Možná bych mluvil nikoli o site-specifičnosti, ale o situační institucionální logice jako předpokladu jednotlivých projektů.

Daniela Dostálková (DD): Ze začátku jsme ani neměli přímo za cíl dělat výstavy, Kancelář pro umění měla spíše pracovat na tom, jak budou Bauhaus a jatka v následném horizontu vypadat. Nakonec jsme si jaksi přirozeně formát výstavy vzali za svůj. Pracovali jsme s nimi jako s určitými schématy, jež napovídaly, co může veřejnost v budoucnu od týmu galerie PLATO očekávat. A myslím, že se to v Přípravném portrétu i dalších výstavách povedlo: podařilo se nám společně vytvořit něco, po čem může divák nebo mladý umělec toužit. V případě Kanceláře, a nakonec i teď v prostoru Bauhausu, se nelze vyhnout práci s archeologií, nemá smysl si prostor podmaňovat do podoby bílé kostky.

Daniela a Linda Dostálkovy v prodejně, kde pod názvem Dynastie vystavují Julia Gryboš & Barbora Zentková, Milan Houser a Johana Pošová

Dá se nějak shrnout nebo definovat metanarativ či širší téma, které jste si stanovili? Dohadujete se v rámci týmu na společných tématech nebo je vaším širokým tématem současné umění, do kterého se prolíná současné divadlo, film, hudba, literatura, politika...?

LD: Naším společným narativem je hledání adekvátních formátů prezentace současného umění a porozumění jeho podobám, povaze a záměrům – to vše ve specifických podmínkách místa, v němž fungujeme. V letošním roce jsme se rozhodli realizovat sérii výstav skrytých pod názvem Dočasná struktury (1–4), které se budou postupně otevírat. Prvky, které mají být ze své podstaty funkční, definují zázemí instituce – jako knihkupectví nebo kavárna – a jsou budovány ve formě výstav ve spolupráci s umělci. V tom spočívá metanarativ, který tvoří program letošního roku.

MP: Důležitá je pro nás především otázka, jak může a má fungovat instituce pro současné umění v určitém specifickém lokálním kontextu. Odpovědi vznikají situačně a na základě rozhodnutí a zájmů jednotlivých lidí, kteří tu instituci tvoří. Za tím stojí teoretické úvahy, které vycházejí z institucionální kritiky a z nového institucionalismu. Nemusíme se podřizovat známým formátům, ale můžeme je používat pro rámování nebo zprostředkování umělecké a kurátorské praxe velmi svobodně. Nemám žádnou koherentní teoretickou odpověď na otázku, proč to děláme tak, jak to děláme, ale naše jednání předpokládá znalost základních textů a praxe analogických institucí ve světě. Takže metanarativ je institucionální a konkretizuje se prostřednictvím jednotlivých výstav, programových cyklů, uměleckých intervencí či událostí. Konstitutivní jsou ovšem vztahy mezi konkrétními lidmi, kteří instituci de facto vytvářejí. Nejedná se o subjektivní rovinu, ale o pravidla jednání a uplatnění dovedností konkrétních lidí. Instituce a její

program vzniká nejen prostřednictvím strategických rozhodnutí, ale také zevnitř, do značné míry ji definuje právě to, jak se k sobě lidé chovají.

To, o čem mluvíte, je často přítomné v uvažování o institucích na současné umělecké scéně. Instituce se obracejí dovnitř a sledují aspekty péče uvnitř nich i navenek. Sledujete teoretické motivy tzv. feministické umělecké instituce ?

DD: Myslím si, že jsme feministická instituce, přinejmenším se o to snažíme, ale takové stanovisko do stanov dávat nechceme, protože to vnímáme jako samozřejmost. Můžeme diskutovat o tom, jak moc se nám to daří, ale mám pocit, že tyto otázky máme neustále na zřeteli, ať již v naší kurátorské či umělecké praxi.

MP: Máme jinou pozici než menší, neziskové prostory, které téměř z identitárních důvodů deklarují určitý typ praxe a diskurzu, kterým se zabývají. Vycházíme do velké míry z teoretického zázemí lidí, kteří instituci tvoří. Nedeklarujeme proto dopředu naše chování, ale spíše intuitivně i řízeně vyhodnocujeme situace, ve kterých pak jednáme podle toho, co považujeme za správné.

A do jaké geografické šíře orientujete svůj program? Zaměřujete se na region, lokální městskou scénu nebo na ještě širší publikum?

LD: Místní scéna nás zajímá, je pro nás důležitá, ale když chystáme koncepci výstav, tak pracujeme s obecnou představou publika. Často zmiňujeme fakt, že výstavy, které společně se sestrou realizujeme mají záměrnou vrstevnatost, jež umožňuje jejich uchopení, a to jak koncepční, tak senzuální. Poslední výstava Heroic vs. Holistic, kterou jsme v rámci Kanceláře pro umění kurátorovaly, se zabývala ekofeminismem a příbuznými tématy. Byly jsme kritizovány za to, že jsme se konkrétněji nezabývaly místním znečištěním prostředí. Podobným způsobem fungovaly vloni i další výstavy, například Pomíjivé hovory nebo Klub Fiesta, které se skrze tvorbu nejen mezinárodních umělců věnovaly „lokálním“ fenoménům. Považujeme za důležité otevírat oblasti, které jsou adekvátní nejen místnímu divákovi.

MP: Uvědomujeme si samozřejmě, že na lokální scéně zastáváme pozici dominantního subjektu, a to jednoduše proto, že máme nejvíce peněz a největší prostor. Z toho vyplývá určitý typ zodpovědnosti a snaha tuto dominanci nezneužívat. To neznamená, že nebudeme dělat věci, které považujeme za důležité, ale musíme vědět, že je vnášíme do kontextu, který nemá jiné páky a jiné instrumenty proti nám postavit podobně silnou tezi. Jak se budeme s touto situací dlouhodobě vyrovnávat, ještě nedokážu říct.

Marek Pokorný na snímku z otevření galerie 11. dubna 2018

Co se týče programu naplánovaného na letošní rok, zaujalo mě, že jste přešli z konceptu „dočasných depozitářů“, které běžely v galerii v roce 2017, na „dočasné struktury“. Můžete na konkrétních případech ukázat, co plánujete a co znamená ona dočasná struktura?

LD: „Dočasnost“ pro nás symbolizuje fakt, že současné umění není statické. Kurátory Dočasných depozitářů v Kanceláři pro umění byli Jakub Adamec společně s Markem Pokorným, a otevřeli tak otázku prostupnosti jednotlivých uměleckých disciplín.

Dočasné struktury naopak zastřešují postupné budování infrastruktury PLATO v Bauhausu, která se nyní sestává z prodejny, knihovny, bistra a tzv. dekoru. V květnu pak plánujeme otevření zahrady a expoziční struktury. Každou zónu koncepčně řešíme zároveň jako výstavu, například prodejnu/knihkupectví kurátoruji společně s Danielou. Výstava má název Dynastie a obsahuje série děl Julie Gryboš & Barbory Zentkové, Johany Pošové, Milana Housera a sérii knih více než desítky především zahraničních nakladatelství. Knihovnu Vzájemná šetření, která umožňuje aktivovat vztahy mezi texty, knihami, obrazy, tématy a uživateli – obsahující řadu unikátních svazků především o současném umění –, kurátoroval Marek Pokorný a navrhl ji umělec Jan Šerých. Bistro PLATO Café, inspirované čínským zvěrokruhem, připravil Jakub Adamec s polskou umělkyní a performerkou Dominikou Olszowy.

Myslím, že je to vcelku specifický přístup, který nám umožňuje společně s umělci vést dialog na téma, které všichni považujeme za zásadní, tedy umělecké dílo versus displej, popřípadě umění versus design. Chtěli bychom následně vydat reader, tedy jakousi čítanku, díky níž budeme moci naši společnou činnost na Dočasných strukturách zpětně, s odstupem času, vyhodnotit.

MP: Rozhodnutí vytvořit Dočasné struktury vycházelo z toho, jak taková instituce obvykle funguje a co se od ní očekává. Vyšli jsme ze soupisu standardních funkcí, na které jsme jako uživatelé zvyklí, a protože nic z toho v bývalém hobbymarketu nemáme, tak je chceme postupně vytvořit.

A kromě těchto zón budou v prostoru probíhat také další dočasné výstavy?

MP: Zóny, které jsme právě popsali, tvoří environment galerie. Jsou to vlastně výstavy, které tvoří téma letošního roku. Do prostoru vstoupí i volná umělecká díla, ale nebude se jednat o klasickou kurátorovanou výstavu. Řekněme, že jde o pragmatický, velmi praktický kalkul, o jakousi výzdobu prostoru a vstřícný krok k návštěvníkům mimo uměleckou scénu. O to se postará jednak prezentace sbírky Magnus Art, kterou tvoří práce laureátů Ceny Jindřicha Chalupického, ale také výběr uměleckých děl z majetku města anebo soubor uměleckých děl ze sbírky Deutsche Telekom.

DD: Vnímáme to jako případovou studii, jak se sbírkami pracovat. Marek se rozhodl pro název „dekor“, který může být vnímán velmi ambivalentně. Nás ale především zajímá, co se stane, když kromě výstav/zón najednou vstoupí do prostoru sbírkotvorná činnost. V tomto kontextu s oblibou používám termín styling, což asi většina umělců nerada slyší.

MP: Záměrně se jedná o soubory děl, která se dostala k sobě způsobem, který jsme nemohli ovlivnit. Což umožňuje postavit se k nim jako nějakému depozitáři, který máme k dispozici, aniž nás to nutí, abychom jej v rámci výstavy převyprávěli jako silný příběh.

V tomto případě ale propůjčuje veřejná instituce viditelnost soukromé sbírce, tudíž to hraje roli. Vidím v tom určitý rozpor mezi tím, kdy zaujmu sebereflektivní postoj k instituci, ale pak takto zacházím se soukromou sbírkou. Je právě klíč dekoru či stylingu určitou snahou o zeslabení pozice soukromého subjektu?

MP: Ambivalentní to samozřejmě je a vždy bude. I o tom je hra, kdy se pracně a důstojně vybudovaná sbírka začne používat proti duchu investice nebo budování značky. Berte to dialekticky.

DD: Mě spíše zajímá potírání hranic mezi těmito dvěma sektory. Zkoumáme různé možnosti toho, jak pracovat s veřejnou institucí. Já osobně, když je mi nabídnuta možnost vystavovat, příliš nepřemýšlím nad tím, zda se jedná o soukromou nebo veřejnou instituci, ale nad tím, jaké má kvality a jak kontextualizuje to, co dělám.

MP: Dlouhodobě kritizuji na české umělecké scéně způsob, jakým tržní a privátní aktivity penetrují veřejný sektor i oblast současného umění. Protože jsem si těchto rizik vědomý, tak můžu zaujmout relativně svobodný a ironický postoj. Pokud těmto privátním zájmům nevyházím přímo vstříc, respektive jim nepodléhám, tak je to podle mě v pořádku. Kromě toho, že se jedná soukromou sbírku, jde tu i o jednotlivá umělecká díla, která způsob jejich „vystavení“ vytrhává ze souvislostí a lze se s nimi znovu potkat jako s rozptýlenými individualitami. Od té doby, co česky vyšel Bruno Latour, všichni mluví o hybridech. Tak tady tu hybridní praxi máme...

DD: Zvažovali jsme mnoho modelů sbírek a ptali se, jakým způsobem fungují. Příklad, který se nám zdál být odpovídající tomu, jak uvažujeme, je sbírka Salvage Art Institute, kterou založila polská umělkyně Elka Krajewska v Chicagu. Získala díla, která nelze zpětně restaurovat, nazývá je no-longer-art a vystavuje je v poškozeném stavu. Zajímala nás právě taková hybridita. My zároveň nechceme vytvářet propast mezi podporou od soukromé a veřejné sféry. Vnímáme jako problematické, když se privátní sektor demonizuje.

MP: Já jsem v tomhle více zdrženlivý a vnímám to jako velké nebezpečí, které spočívá především v tom, že veřejné instituce mají obecně slabší pozici oproti privátním institucím. A muzea či galerie často nepřemýšlí o důsledcích svých rozhodnutí. Já si rizika uvědomuji, takže díky tomu mohu uvažovat o některých strategiích, které jsou na hraně toho, co bych v jiném kontextu třeba neudělal. V našem případě je tato situace velmi specifická a je možné znovu tuto hru otevřít. Vlastník sbírky nás podporoval již v minulých letech a nevidím problém v tom použít sbírku Magnus Art jako dekorativní prvek pro prostor bývalého hybbymarketu. Na druhou stranu část umělecké scény je velmi kritická k podobným vztahům, čemuž dobře rozumím, protože příkladů, kdy se veřejné instituce vysloveně špatně podřizují zájmům privátních subjektů, známe celou řadu. Ale mám takový pocit, že zrovna v těchto případech tomu kritika nevěnuje náležitou pozornost.

Marek Pokorný je výtvarný kritik, kurátor a od roku 2013 umělecký manažer Galerie města Ostravy PLATO (dnes PLATO Ostrava) . Působil jako umělecký ředitel Moravské galerie v Brně (2004–2012) a byl jedním z kandidátů na post ředitele Národní galerie v Praze. Publikoval řadu odborných statí, v roce 1995 založil Detail, časopis pro výtvarné umění, který byl prvním časopisem věnovaným současné polistopadové scéně. Je autorem množství výstav o současném i nedávném českém umění, v roce 2006 byl kurátorem česko-slovenského pavilonu na Benátském bienále (S. Filko, B. Ondřejka, J. Mančuška).

Sestry Daniela a Linda Dostálkovy fungují jako umělecké duo. Od roku 2016 společně provozují Institucionální homeopatii, hybridní sociálně uměleckou agenturu. Skrze ni poskytují servis především kulturním institucím, ale i jednotlivcům. Linda Dostálková se živí jako grafická designérka a Daniela jako fotografka, obě figurují na umělecké scéně také jako kurátorky.

Zdroj: <http://artalk.cz/2018/05/02/nase-hlavni-tema-je-institute-pro-soucasne-umeni/>